

A bordák íveit tapintja a kéz,
csillagok vonzását érzi a szív.
Lakatlan szigetre vágyik, ahol
egyre megy, szerda van-e,
vasárnap vagy péntek.

Az ember ott sétál a parton,
hallja a tenger kék selyemsuhogását,
a dzsungel zöld bársonyeszeit.
És tudja, hogy legfőképp övé
a tűz, amit meggyújt minden este.

Karafiáth Orsolya

KÉT UTCAKŐ

Prágának két legtávolabbi pontját
elképzelem, miként keresztzed.
Elloptam, nézd: Florencet és a Florát,
száz utcahosszat mentve át neked.

A szállásról nagyon hamar kirúgtak,
de lett egy hét alatt is törzshelyünk.
Kényelmes tér négy hölgynek, hét ficsúrnak:
minden túl gyorsan történt meg velünk.

Közös kép – én s a két vad szláv szakállas:
a Károly hídon ülve hódítok.
Üres tekercs, eztán se exponálhasd,
mi volt s mi nem, mi végül fényt kapott.

*

Azóta sem tudtam elhagyni Prágát,
pedig nem tartóztathatott soha;
pedig csukott szemmel egész Brnón át –
még azt hittem, hozzád jövök haza.

Útközben is akadt „burkolt ajánlat” –
sármos határőr súgta: *dobregyík*.
Fél éve ott, ne hidd el, hogyha várlak;
utcák, utak – semmink se változik.

Lásd, visszafordulok, mint annyi séta –
most már tényleg nem sejthetem, mi lesz
a szép tornyokkal, híg sörökkel és a
két utcakövel: Flora és Florence.

NARANCS, KÖRTE, CITROM

...és mandarin, eper, cseresznye, szilva –
üres tálamban összeért a nap.
A Hold túlcordult, könnyű alkoholja
készít belőle friss, fanyar italt.

Baracklikőr, kicsit bizarr konyakmeggy –
ne kóstolgasd; eltölt, megrészeget.
Egy korty elég, aztán többet ne engedj!
Hadd tartsam össze fénylő ízeit.

„Feltörhet, szétvághat ezer darabra –
ízlés szerint vagyok koktél, püré.”
Egy kis szőlő szőlő és persze alma:
egyetlenegy gyümölcs lett most az éj.

Meghámozom és úgy viszem hazáig.
Ha íze éjjél, fénye magvaválik.

GUBÓ A SEBRE

Robert Walser írásai elé

Olyan írókat mutatnak be most a *Holmi* olvasóinak, akit a németes irodalmárokon kívül jóformán senki sem ismer Magyarországon. Még a vájt fülűek sem. Pedig a saját nyelvterületén immáron kisebbfajta könyvtárnyit írtak össze róla; húszkötetes életműkiadásából, ha jól tudom, közel

másfél millió példány fogyott el. Lefordították többek között angolra, franciára, olaszra, horvátra, csehre, lengyelre, az utóbbi néhány évben magyar folyóiratokban is fel-felbukkantak írásai. Morgenstern volt az első szerkesztője, Robert Musil az egyik első recenzense, Franz Kafka